

(Марс), два баси (Сатурн і Юпітер), сопрано (Меркурій), і два альти (Венера і Земля). При цьому Меркурій, з орбітою у формі сильно витягнутого еліпса, має найширший діапазон звучання, тоді як Венера, з її майже круговою орбітою, здатна видавати лише одну ноту. За оцінкою Кеплера дуже рідко виникають ситуації, коли всі планети можуть співати в «ідеальній злагоді» – можливо, це траплялося тільки один раз в історії, у момент творіння. Земля теж співає. На відміну від стародавніх піфагорійців, Й. Кеплер вважав, що і Земля видає своє звучання. Його розрахунки показували, що кутова швидкість Землі змінюється між найвіддаленішою від Сонця точкою орбіти і найближчою на півтона (співвідношення 16:15), від мі до фа. Нічого хорошого це нам не обіцяє, стверджував він.

Право крізь призму філософського світогляду

*Єгор ХАЛЮЗОВ, здобувач III освітньо-наукового ступеня (PhD),
Василь ОСТРОПЛЕЦЬ, кандидат юридичних наук, доцент кафедри права
Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Співвідношення філософського пізнання та права є важливим і багатогранним питанням, адже філософське дослідження сенсу права допомагає визначити його природу, сутність, необхідність його існування та роль для суспільства в цілому.

Як зазначав М. І. Козюбра, метою філософії права є з'ясування смислового навантаження змісту права, його духовне осмислення та переживання через світогляд, який є способом трактування, інтерпретації феномену права та його духовного засвоєння і розуміння [1, с. 113].

Звертаючись до давньогрецького мислителя Платона, який у своїй праці «Держава» розвивав ідею про взаємозв'язок особистості і суспільства та дійшов висновку: ідеальній, моральній, справедливій людині відповідають ідеальні, справедливі держава і законодавство. «Справедлива держава і справедлива людина... нічим не відрізняються». Ці дві категорії схожі у своєму бутті, в меті досягнення блага. Справедливість, як і законодавство, має природне походження [2, с. 27].

У подальшому, в своєму творі «Закони» філософом було приділено увагу значенню законів у суспільному житті. Закони, за Платоном, — це визначення розуму, установлені заради загального блага всієї держави. Правильні, тобто правові закони роблять щасливими тих, хто ними користується, надаючи їм усі блага. Мета законодавця і стража законів: людина повинна стати доброчесною, полюбити справедливість [2, с. 28-29].

Найбільш характерно взаємозв'язок юридичної науки та філософії проявляється при дослідженні важливих питань, таких як свобода, справедливість, співвідношення вини і відповідальності та інших, які знаходять своє відображення як у праві, так і у філософії, що і зумовлює необхідність існування філософії права як самостійної галузі знань. Під час вивчення

філософією права зазначених категорій і досліджуються питання сенсу, сутності та природи права.

При цьому філософія формує певну теоретичну базу крізь призму філософського уявлення та світогляду, в свою чергу право здійснює практичне регулювання суспільних відносин за допомогою загальнообов'язкових правил поведінки.

Гарасимів Т.З. та Мартинюк Н.В. доречно наголошують на тому, що філософія права є галуззю знань саме світоглядного характеру, тобто за допомогою цих знань людина має можливість змінити передусім саму себе та як наслідок стати свідомим суб'єктом цілеспрямованої політичної або правової творчості [3, с. 165].

Розглядаючи питання відмінностей між філософським осмисленням права та його науковим пізнанням, фундаментальною є думка, що юриспруденція описує право таким, яким воно є, а філософія права – таким, яким воно повинно бути, при цьому філософія права прагне саме зрозуміти цю реальність, а не просто її пояснити [4, с. 13].

Філософія права, досліджуючи суспільні правовідносини, також аналізує соціальну функцію права, яка полягає у нормативному регулюванні суспільних відносин, під час дослідження якої розглядаються основоположні питання справедливості, механізми захисту та додержання прав і свобод людини і громадянина за допомогою правових норм, а також їх співвідношення з моральними та етичними засадами.

Література

1. Козюбра М. Співвідношення філософії і загальної теорії права: історія і сучасність / М. Козюбра // Філософія права і загальна теорія права. 2012. №1. С. 107-115.
2. Історія вчень про державу і право : підручник / за ред. проф. Г. Г. Демиденка, проф. О. В. Петришина. — Х. : Право, 2009. — 256 с.
3. Гарасимів Т. З. Концепт права: філософський світогляд / Т. З. Гарасимів, Н. В. Мартинюк // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Юридичні науки : збірник наукових праць. – 2016. – № 850. – С. 162–167. – Бібліографія: 13 назв.
4. Філософія права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. І. Максимов та ін. / за ред. д-ра філос. наук, проф. О. Г. Данильяна. – Харків: Право, 2009. – 208 с.

Будинок як простір затишку: філософія розумного будинку та естетика оселі

Марія КОСМИНІНА, здобувач освіти

Науковий керівник - Наталя БІЛЬЧУК, канд. Філософ. наук, доцент

Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського

«Харківський авіаційний інститут»

Філософія будинку, як простору для життя, охоплює глибокі екзистенційні питання про сутність людини, її зв'язок із простором, світом і собою. Будинок з давніх часів символізував щось більше, ніж просто фізичне укриття. Це місце спокою, інтимності й самозаглиблення, де людина знаходить власне «Я». Сучасні тенденції архітектури, особливо розвиток концепції